

Az első gyülekezet – és az egész Egyház – életének a kezdő lépései. Azzal kezdődött, amikor Isten kitöltötte a Szentlelket, az apostolok bizonyosságot tettek arról, hogy Jézus az Úr, a Krisztus, „akit ti megfeszítettetek”; az emberek bűnbánatra jutottak és megtértek, befogadták Krisztust. Ebben is, és a következő eseményekben is jelen van a Szentlélek. Jézus azt mondta róla: „Ő tesz bizonyosságot én rólam, de ti is bizonyosságot tesztek, mert kezdettől fogva velem vagytok” (Jn 15,26–27). Mi is, akiket szíven talált az evangélium, valakinek a bizonyosságtétele Krisztusról, vele vagyunk – és Ő velünk van a világ végezetéig. Ezért ránk is vonatkozik: „ti is bizonyosságot tesztek”.

A Szentlélek velük maradt és tovább készítette őket a bizonyosságtételre. Azzal, hogy együtt voltak, dicsérték Istent, „részt vettek az apostoli tanításban”, ami szintén Krisztus-központú volt. Az Ő nevében gyógyították meg a sántát, és bizonyosságot is tettek róla, hogy „az Ő nevébe vetett hit által gyógyult meg”.

Ezért a bizonyosságtételért támadták meg őket a vezetők (főpapok), és ez ismét alkalom arra, hogy elmondják: nincsen üdvösség senki másban. „Nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a Szentlélek” (Mk 13,11) – ezért tudnak bátran szólni, ezért tudják éppen azokat az igéket mondani, amelyeket ott azoknak hallaniuk kell. Ezeket az igéket hallva nekik is bűnbánatra kellene jutniuk, és elfogadniuk a megtérésre hívást, de nem teszik.

Az apostolokat elbocsátották, „ők pedig elmentek az övéikhez”. Mert velük együtt alkotják a közösséget, a gyülekezetet. Mert az „egyszerű hívőkben” is ugyanaz a Lélek munkálkodik, mint bennük. Mert a közösség tagjainak, részeinek tudniuk kell egymás helyzetéről, ismerniük kell a bajokat is. Tudniuk kell, milyen támadásokra kell felkészülni, és előre bizonyosnak kell lenniük abban, hogy az Úr velük van a támadásokban is.

„Egy szívvel-lélekkel imádkoznak”. Nincs vita, hogy ezt vagy azt kellene tenni, hogyan kellene védekezni, nem szidják az ellenséget. Nem emberi biztatások hangoznak el, hogy „mi veletek vagyunk”. Imádkoznak. Arra tekintenek, hogy ki Isten: a Teremtő. Az imádságot is a Szentlélek irányítja: Ő juttatja eszükbe azt az ígét, ami éppen arról szól, ami ott történt: „a fejedelmek felkeltek az Úr ellen és az Ő Felkentje ellen”. Ezért juttatták keresztre, és ezért akadályozzák most is a bizonyosságtételt, az örömhír elmondását. „Véghez vitték, amit Isten eltervezett”: Isten akarata volt, hogy Krisztus haljon meg helyettünk, de az is az Ő akarata, hogy hallják meg ezt az egész világon. Ugyanaz az Isten, aki minden akadály ellenére véghez vitte a megváltásunkat, minden akadály ellenére gondoskodni fog arról, hogy ez az örömhír elterjedjen. A gyülekezet, a hívők ezzel az akarattal azonosulnak, nem önmagukat féltik. Ezért kérik „egy szívvel-lélekkel”, bizonytalankodás nélkül azt, hogy bátran hirdethessék Isten Igéjét.

Ha sok támadás éri a hívőt a hitéért, a bizonyosságtételéért, kísértésbe eshet, hogy elgyengüljön, elhallgasson. Isten őrizzen meg, vagy szabadítson meg ettől! Ezt kell kérnünk nekünk is: „add meg szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék” – mi magunk is, de lelki vezetőink is.

„Egy szívvel-lélekkel”, Isten akaratával egyezően imádkoznak. Az ilyen imádságra Isten mindig válaszol. Nem biztos, hogy fizikai jellel (mint itt, a földrengéssel), de ad bizonyosságot, hogy meghallgatta.

A Szentlélek, amikor imádkozunk, vezet benne minket: felismerteti azt, amiért imádkoznunk kell; azt, hogy mi Isten akarata; szól nekünk, ha keverni akarjuk valamilyen saját gondolattal. „Mindnyájan beteltek Szentlélekkel, és bátran hirdették Isten Igéjét” – már nemcsak az apostolok, hanem az egész gyülekezet. Az ellenség el akarta fojtani, de így még több helyen

hangzik. Amikor szétszóródnak, akkor sem hallgatnak el, hanem beteljesedik az, amit Krisztus mondott: tanúim lesztek a föld végső határáig.

„Bárcsak az Úr egész népe próféta volna, és nekik is adná Lelkét az Úr!” (4Móz 11,29)
Kívánjuk-e mi is ezt? Erősebben szólna a világ felé a bizonyágtétel és a hívás, hogy döntsenek. Még erősebbek lennének a támadások is a hívők ellen, mi pedig még jobban látnánk, hogy rászorulunk Istenre, hogy csak az Ő Lelke adhat erőt megállni, bátorságot, hogy kiálljunk Jézus Krisztus mellett, és bizalmat, hogy Ő a győztes.

ApCsel 18,9–10

„Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass: mert én veled vagyok, és senki sem fog rád támadni és ártani neked, mert nekem sok népem van ebben a városban.”